

ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

Περίεργος μανία αὐτῇ ἢ τοῦ τρικουπικοῦ κόμματος ὁπότεν ἔρχεται εἰς τὴν ἐξουσίαν ἐναντίον τῶν ἐπιτηδευμάτων. Ἔννοεῖ νὰ τὰ ἐξοντώσῃ ὅλα, νὰ τὰ κάμῃ γῆν Μαδιὰμ Τρικούπη, νὰ τὰ ὀδῇ ὅλα κάτω καὶ μόνον ἐν ἐπάνω, τὸ προσφιλές, τὸ τρυφερόν, τὸ κομματοφόρον ἐπιτήδευμα τῶν ὑπαλλήλων. Ἐπὶ τῆς ἄλλης του πρωθυπουργίας πόσοι πάντοπῶλα ἄφησαν τὰ ντεσιγάχια των, ψαράδες τοῦ Μεσολογγίου τῆς καλαμωταῖς των, τσαγκάρηδες τῆς τανάλης καὶ τὰ σουβλιά των, μάγειροι τὴν κουτάλα καὶ τὸν ἄσπρον των σκουφον, διὰ νὰ περιβληθοῦν ὁ μὲν τρικαντὸ προξένου, ὁ δὲ χαρτοφυλάκιον ἐπάρχου, ὁ δὲ προσόντα τελώνου. Καὶ τώρα πάλιν ἐλειποτάκτησαν τοὺς φούρνους οἱ φουρνάρηδες ἢ μᾶλλον διανέμονται τὸν καιρὸν των μετὰ τὸ φουρνίσματος καὶ καθιόντων ταχυδρομικῶν ὑπαλλήλων, καίονται ἐπομένως τὰ τζουδέκια, μένουν ἀδιανέμητοι αἱ ἐπιστολαὶ, ἐλειποτάκτησε τὴν βελόνην ὁ ῥάπτης, μένουν αἱ μεγαρίτισσαι χωρὶς τοῦ ἱματισμοῦ τῆς τράτας των, καὶ οἱ Μεγαρεῖς χωρὶς γράμματα. Ὁ δὲ τύπος τῆς ἀντιπολιτεύσεως χύνει τὰ κροκοδείλια του δάκρυα. Ἄλλ' ἡμεῖς οἱ τρυφεροὶ συμπολιτεύμενοι διορθῶμεν καὶ ἐδῶ τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ ἀρχηγοῦ μας, ἔχοντος μεγάλα σχέδια καὶ μεγαλειτέρους ἀκόμη σκοπούς. Ἡ μεγάλη του ἰδέα δὲν εἶναι νὰ πάρομε τὴν Πόλιν, ἀλλὰ νὰ γίνουμε ὅλοι ὑπάλληλοι, ζῶντες ἀπὸ τοῦ κράτους, ἔχοντες ὅμως καὶ τὴ δουλίτσα μας. Ἡ ἰδέα εἶναι τόσο ὠραία, ὥστε θὰ σᾶς τὴν ἀναπτύξωμεν προσεχῶς καὶ θὰ μείνετε ὅλοι εὐχαριστημένοι.

Ἰδοὺ διατί οἱ Ἀρχπαδες λατρεύουν Ἀχμετ τὸν Ἀρχμπα. Ὑπάρχει παράδοσις ὅτι περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος τῆς Ἑγίρας ἕνας Ἀχμέτης θὰ κάμῃ ἄνω κάτω τὸν κόσμον καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ ἄνω κάτω θὰ βασιλεύσουν οἱ Πιστοί. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀρχμπα λέγεται Ἀχμέτης, ἀρκ αὐτὸς εἶναι ὁ νέος Μεσσίας τῶν Μωαμεθανῶν.

Ἰδοὺ καὶ ἐν ἐπεισόδιον τῆς θεοβλαθείας τοῦ Ἀχμετ Ἀρχμπα.

Συνεσκέπτοντο αὐτὸς καὶ οἱ φίλοι του—οἱ συνταγματάρχαι—καὶ τινες τῶν συνυπουργῶν του, ὅταν πρὸ τοῦ βομβαρδισμοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας ὁ Ἀγγλος πρόξενος ἀπηύθυνε τὸ γνωστὸν τελεσίγραφον, μετὰ τῶν ὅρων τοῦ ὁποίου ἦτο καὶ ἡ ὑπερροία τοῦ Ἀρχμπα καὶ τῶν λοιπῶν κολορέλων. Ὅταν ὁ Ἀρχμπα τοὺς λέγει :

— Μίαν στιγμὴν, παρακαλῶ.

Καὶ σηκνόμενος, βγάνει τὰ παπούσια του, τῆς κάλτσαις του, ἀπλόνει ἕνα χαλάκι εἰς τὴν αἵθουσαν τῶν συνδιασκέψεων καὶ γονυπετῶν ἀρχίζει νὰ κάμῃ μετ' ἐξαιρετικοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ βοῆς τὴν προσευχὴν του, τὸ λεγόμενον *γαμάλι*.

Μετὰ τοῦτο ὁ ὑπὸ τῆς φέρεῖ λεκάνην καὶ ψιθυρίζων ῥητὰ τοῦ Κορχνίου πλύνεται.

Ἐπειτα βάζει τῆς κάλτσαις του, τὰ ὑποδήματά του,

τυλίξει τὸ χαλί του καὶ ἀναλαμβάνων πάλιν τὴν προεδρίαν λέγει μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας :

— Τὸ τελεσίγραφον θ' ἀπορρίψθῃ.

Αὐτὰ ἐγράψαν ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ Ἀδιαλλάκτου τοῦ Ροσεφόρ, φίλου προσωπικοῦ τοῦ Ἀρχμπα.

Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὴν κάτωσι δῆλωσιν τοῦ κ. Παυλοπούλου, ἣν ἀποδεχόμεθα ὡς ἀληθῆ. Τῷ συγγαίραμεν δὲ διότι πρῶτος αὐτὸς ἐκ τῶν Καταστηματαρχῶν ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ δηλώσῃ ὅτι θεωρεῖ δικαίως τὰς ἀξιώσεις τῶν ῥαπτοεργατῶν καὶ σκέπτεται μετ' ἀδελφικῆς περὶ αὐτῶν στοργῆς. Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ αὐτὸ πνεῦμα θὰ ἐπικρατήσῃ μετὰ τῶν ἐντίμων Ἐμποροκρατῶν, προσερχομένων εἰς ἀνακούφισιν τοῦ πτωχοῦ ἐργατικοῦ κόσμου.

Εἰς τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον βλέπομεν ἀναγραφόμενας κλοπὰς παλαιῶν ὥρολογιῶν, βρακιῶν, μανδηλιῶν καὶ πατσάβουρῶν· ἀλλὰ τὰς γινόμενας κλοπὰς ἐν τῷ ἐκ μαρμαροῦ Λεβιάθαν τῶν κτιρίων τῆς Ὁδοῦ Αἰδίου ὅπου ἡ Λέσχη, ὅπου τὸ χαρτοπαίγιον, ὅπου τὰ θύματα, ὅπου ἡ γυμνασιεὶς, ὅπου αἱ πλευρίτιδες, ὅπου ὁ Νέγρης, ὅπου οἱ πρέσβεις, ὅπου οἱ παῖκες, ὅπου τὰ δάνεια, **4000 τοῖς Ο]**—αὐτὰς λοιπὸν, τόσο μεγάλας, δὲν δύναται νὰ τὰς συμπεριλάβῃ τὸ ἀστυνομικὸν Δελτίον, τόσο μικρὸν, ἐρ' ὃ πρέπει νὰ ἐνωθοῦν αἱ φυλακαὶ τῆς Αἰγίνης καὶ τοῦ Τριγγέτα καὶ τοῦ Μεδρσε καὶ τοῦ Κόκλα εἰς ἕνα μέγαν περίβολον, διὰ νὰ δεχθοῦν ὅλην τὴν οἰκίαν Μελᾶ, μετὰ τὴν Λέσχην, μετὰ τὸ χαρτοπαίγιον, μετὰ τοὺς Λωποδύτας, μετὰ τὰ θύματα.

Ἐπικροτοῦμεν μετ' ὅλην μας τὴν δύναμιν τὴν ἰδέαν τοῦ ἀρχιεπισκόπου Σύρου καὶ Τήνου κ. Μεθοδίου, τοῦ νὰ συγχωνευθῶσιν αἱ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐβδομάδος συμπίπτουσαι ἑορταὶ μετὰ τῆς Κυριακῆς καὶ νὰ συνεορτάζωνται μετ' αὐτῆς. Αἱ ἑορταὶ τῶν ὀρθοδόξων κατήντησαν παροιμιώδεις μετὰ τῶν ἄλλων ἐθνικοτήτων καὶ ἐνθυμούμεθα παράδοσιν τινα καθ' ἣν ἄθρησκός τις ἀποφασίσας νὰ ἐνστερνισθῇ κατὰ προτίμησιν ἐν θρήσκευμα δὲν δέχεται νὰ γείνῃ ὀρθόδοξος χριστιανός, διότι φοβεῖται μήπως λιμοκτονήσῃ ἐκ τῆς ἀεργίας ἕνεκα τῶν συχνοτάτων καὶ ἀλλεπαλλήλων ἑορτῶν τοῦ ἑλληνικοῦ ἐορτολογίου. Καὶ πράγματι αἱ ἑορταὶ εἶνε τὸ μεγαλειέτερον σαμάρν τὸ κατατρώγον τὰ σπλάγχνα τῶν Ἑλλήνων ἐν γένει. Διατί τὰ σχολεῖα καὶ τὰ γυμνάσια ἐκθραζοῦσι κατ' ἔτος τόσῃν ἡμιμάθειαν; Διότι αἱ διακοπαὶ, προστιθέμεναι πρὸς τὸ καλογηρικώτατον ἐκεῖνο κομβολόγιον τῶν ἑορτῶν ἀφίνουν μόλις τὸ ἐν τρίτον τοῦ ἔτους πρὸς διδασκαλίαν. Ἀλλὰ πρὸ πάντων κατακέφαλα κτυπῶσιν αἱ ἑορταὶ τὴν ἐργασίαν τὴν χειρωνακτικὴν καὶ τὴν βιομηχανίαν. Ὁ ἐργάτης παύει αἵφνης τὴν ἐργασίαν του διότι ἀπὸ τὸ καλανδάρν προκύπτει ἡ ἀκτένιστος καὶ ῥυπαρὰ μορφή τοῦ ἁγίου Δεῖνος ἢ τῆς ἁγίας Τάδε. Καὶ ἐπειδὴ στενοχωρεῖται, διὰ νὰ διασκεδάσῃ σῦρει τὴν πληξίν

του εἰς τὸ καπηλεῖον ἢ καὶ παρέκει ἀκόμη. Καὶ ἐξυπνᾷ τὴν ἐπαύριον ἐκνευρισμένος, μὴ αἰσθανόμενος ὄρεξιν διὰ τὴν ἐργασίαν, μὲ γυμνὸν τὸ θυλάκιον, δαπανήσας εἰς μάτην ὅσα εἶχε κερδίσει, μόνον καὶ μόνον διὰ τὸ χατῆρι ἐνὸς ὅστις ἔτυχε ἐκείνην τὴν ἡμέραν πρὸ χιλίων τόσων ἐτῶν ν' ἀνασκολοπισθῇ, ἢ ν' ἀπαγχονισθῇ ὑπὲρ τῆς πίστεως. Καὶ οὕτω ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ἐργάτης μεταπίπτων αἰφνης ἀπὸ τὴν ἐργασίαν εἰς τὴν ἀργίαν, ὡς ὁ ὁδὸς ἀπὸ τὴν θερμότητα εἰς τὸ ψῦχος, διαφθείρεται, ἡ ὀκνηρία ἀρχίζει νὰ γαργαλίζῃ τὸ σῶμα ἐκεῖνο τὸ ῥωμαλέον, τὸ ἔχον τοὺς βραχίονας διὰ τὴν σφύραν ἢ τὸν πέλεκυν ἢ τὴν σκαπάνην, καὶ ὅχι ὅπως τοὺς ἀκουμβᾷ ἐκλελυμένους ἐπὶ τῶν τραπεζῶν τῶν καταγωγείων. Ἐπειτα δὲ ἡ μαύρη ἔνδεια καὶ ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ ἀτιμία εἰσέρχονται εἰς τὰς οἰκογενείας, καὶ ἐντὸς σκοτεινῶν καὶ κατεριπωμένων μελάθρων βλέπομεν μορφὰς ἀπεστεωμένους, ὀφθαλμοὺς πυρέσσοντας ἀπαισίως, καὶ στόματα βουλιμιῶντα καὶ ῥάκη δεικνύοντα μᾶλλον τὰς σάρκας ἢ καλύπτοντα αὐτὰς καὶ . . .

Ἀλλὰ χεῖρ ἂν ἡ δυστυχία μαστίζῃ τὰς ἐργατικὰς τάξεις, οἱ κοινωνιολογικοὶ ὅροι εἶναι ὅλως διάφοροι παρ' ἡμῖν τοῖς Ἕλλησι μίαν τῶν μεγίστων αἰτίων τῆς ἐλείνης κατὰστασέως μας εἶναι καὶ αἱ πολλαὶ ἐορταί, αἱ ὁποῖαι εἶναι καιρὸς πλέον νὰ καταργηθῶσι.

Ἐκ Πατρῶν πάλιν μᾶς ἀναγγέλλεται κατὰ καλὸν—ἡ σύστασις **Πολιτικοῦ Συλλόγου**, τοῦ ὁποῦτον τὸν Κωνοτισμὸν δημοσιεύει ὁ φιλόπατρις ἐπαρχιώτης συνάδελφος *Φορολογούμενος*, ὅστις βεβαίως θὰ συνετέλεσε πολὺ εἰς τὴν ὀργάνωσιν τοιοῦτου σωματείου διὰ τῆς ἐν παντὶ φύλλῳ του τονίσεως τῶν ιδεῶν ὑπὸ τὴν σημαίαν τῶν ὁποίων ἰδρύεται ὁ Σύλλογος. Συνήθως—ἡμεῖς τοῦλάχιστον—τὰς ἀγγελίας παρομοίων συλλόγων μάλιστα ἐν τῇ πρωτευούσῃ ὅπου τὰ ἰδρύματα αὐτὰ ἐγελωτοποιήθησαν μέχρι φόρτου—ὑποδεχόμεθα μετὰ μειδιάματος περιφρονητικωτάτου καὶ οὐδὲ λόγον καταδεχόμεθα νὰ κάμωμεν περὶ αὐτῶν. Διότι πάντοτε ὑπὸ τὰ ὥραϊά των προγράμματα κρύπτονται ἡ ὥραϊα μαυρία καὶ δυσειδεῖς ἰδιωφέλεια· ἀλλ' εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν ζωὴν τῶν Πατρῶν ἔχομεν ἰδιάζουσιν ἀδυναμίαν. Ἐν Πάτραις οἱ Σύλλογοι ὅχι μόνον δὲν ἐγελωτοποιήθησαν, ἀλλὰ καὶ προσήνεγκαν μεγάλας εἰς τὴν κοινωνίαν ὑπηρεσίας. Ὁ Ἐμπορικὸς Σύλλογος τῶν Πατρῶν διεφώτισε πάντοτε τὴν Κυβέρνησιν εἰς ὅλα τὰ ἐμπορικὰ ζητήματα, ὅσα εἶχον ἐθνικὴν σημασίαν καὶ ἴσως πολλὴ κυβερνητικὴ ἐνέργεια ὁφείλεται εἰς τὴν πρωτοβουλίαν ἐκεῖνου. Ἄλλοι πολιτικοὶ Σύλλογοι ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ ἐπέδρασαν εὐεργετικῶς ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων ἐπαρχιακῶν ἐκλογῶν. Ὁ τύπος τῶν Πατρῶν εἶναι πολὺ σημαντικὸς καὶ ἐμφορεῖται ἀπὸ γενικώτερον φρόνημα ἢ ὁ τῆς πρωτευούσης. Γεννᾶται ἐνίοτε ἀληθὴς ἐνθουσιασμός ἐν Πάτραις ὑπὲρ ιδεῶν καὶ τῶν σημασιφόρων αὐτῶν. Οἱ δημοτικοὶ τῆς ἀρχόντες πράττουσιν ἔργα ἃ οὐδὲ κατ' ὄναρ εἶδον οἱ ἡμέτεροι. Δημοτικὴ δὲ πρόνοια ἐκ μέρους τῶν πολιτῶν ἐξασκειται σχεδὸν ἀόκνως. Βεβαίως καὶ αἱ ἀσχημίαι τῶν Πατρῶν εἶναι ἀνέκδοτοι πρὸς τὸ μεγαλεῖον τῆς πόλεως, δευτέρως ἐρχομένης μετὰ τὰς Ἀθήνας. Ἄλλ' αἱ Πάτραι πρὸς τὰς ἀσχημίας ἔχουσιν εἰδός τι ζωῆς, μόλις δυνάμενης νὰ περᾶσθαι πρὸς τὴν θερμότητα τῆς σταφίδος των. Εἰς

ἀτμοσφαίραν λοιπὸν τόσῳ ὕψει καὶ διαυγῇ ἤξειζε νὰ γεννηθῇ Πολιτικὸς Σύλλογος σπουδαῖος, οὐχὶ παρωδία, οὐχὶ παιδιὰ, οὐχὶ παλαίστρα λόγων, λίμας, ἀνοησιῶν, χιμαῖρῶν, κοινοτοπιῶν, ὅλης τῆς ἀνεξαντλήτου ῥωμαϊκῆς πνευματικῆς χυδαιότητος, προϊόντος ἀκράτου ἀμαθείας μειγμένης μετ' ἀσελοῦς ἀναιδείας. Τοιοῦτον ἐννοοῦμεν τὸν *Πολιτικὸν Σύλλογον* τῶν ἀγαπητῶν Πατρῶν καὶ ὡς τοιοῦτον τὸν χαίρετιζομεν θερμότερον ὑπὲρ πάντα ἄλλον, διότι εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἀγωνιζόμεθα νὰ ἀποδιώξωμεν τὴν πολιτικὴν ἀπὸ τῆς ἀσφικτικῆς ἀτμοσφαίρας εἰς ἣν τὴν περιέκλεισαν τὰ μεγάλα ὀνόματα, τὰ κακοῦργα συμφέροντα, οἱ ἀναιδέστεροι χαρκατῆρες, τὰ ἀμαθέστερα ὄντα, ἡ ἡρωϊκῶς ἡ πατριαρχικῶς ἀντηχούσα βλακεία, οἱ ἐπαγγεληματικὴ κατσκοκλέφται, τὰ σπαθιά, ὁ ῥητινίτης καὶ τὰ εἰκοσιοκτάρικα. Ἐν κατορθώσῃ νὰ εὕρῃ ἀπολυμαντικὰ κατὰ τῆς ἀτμοσφαίρας αὐτῆς ὁ *Πολιτικὸς Σύλλογος* τῶν Πατρῶν, ἡ ἀποστολὴ του ἔσται μεγάλη καὶ ἡ ἐπιρροή του ἔτι μείζων. Τοῦτο συμβουλευόμεν καὶ τοῦτο εὐχόμεθα.

Ἡ ιδέα τοῦ κ. Λεκατσᾶ νὰ μεταβῇ εἰς Πάτραις καὶ νὰ δοκιμάσῃ τὸν θιάσον του εἰς ἐπαρχιακὸν τὸ πρῶτον δημόσιον, ὡς γίνεται τοῦτο ἐν Εὐρώπῃ, καὶ διὰ τοὺς θιάσους ἐν γένει καὶ διὰ τοὺς καλλιτέχνους ἐν μέρει, ἀπέβη ἀτυχής. Ἐν γένει ὅστις θέλει νὰ πορευθῇ εἰς τὸ ῥωμαϊκὸ μὲ ιδέας εὐρωπαϊκὰς, μὲ τακτικὴν, μὲ αἰδῶ, μὲ μετριοφροσύνην, ἀποτυχάνει. Ὅλα ἤλθαν ἐναντία εἰς τὸν κ. Λεκατσᾶν. Τὸ θέατρον τῶν Πατρῶν εἶναι χειμερινόν· τὸ καλοκαίρι πολὺ σωστὰ μπορεῖ νὰ τεθῇ ἡ ἐπιγραφή: «Οὐδεὶς ἐνδεδυμένος εἰσίστω». Ὁ θιάσος του δὲν εἶχεν ἀπογυμνασθῇ· ὁ ἴδιος δὲν κατάρθρωσεν ἀκόμη ἀπροσκόπτως ν' ἀπαγγέλλῃ, πλὴν δραμάτων τινῶν ἃ ἔχει μελετήσει καλῶς· τὸ ζήτημα τῶν γυναικῶν τοῦ θιάσου δὲν εἶχε λυθῇ ἐπαρκῶς· μαθηταὶ του γυμνασθέντες ἐπὶ ἱκανὸν καιρὸν τὸν ἐγκατέλιπον· τὰ μέσα του ἦσαν γλίσχρα. Ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους ἡ ἀποτυχία του ἦτο βεβαία· ἀλλὰ καὶ ὅχι δικαία. Διότι οὐδεὶς θνητὸς εἰργάσθη ἢ μᾶλλον ἐμαρτύρησεν ὑπὲρ μιᾶς εὐγενοῦς ιδέας ὅσον ὁ κ. Λεκατσᾶς. Συμφέρον ταπεινὸν βεβαίως δὲν ἐπέδιωκε· τὸ συμφέρον αὐτοῦ τὸν ὤθει εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἀκτὰς, καὶ ὅχι εἰς τὰς ἑλληνικὰς. Ὁ πόθος του ἦτο νὰ ὑψώσῃ πρὸς ἑαυτὸν, διὰ τόσων μόχθων καὶ διὰ τῆς εὐφυίας καταρτισθέντα εἰς διάσημον Ἑλληνα καλλιτέχνην, νεαρὸν ἑλληνικὸν θιάσον, εἰς ὃν ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἀνατεθῇ εὐδόκιμος διδασκαλία κατ' ἐξοχὴν τῶν δραμάτων τοῦ Σχιζπηρ, τοῦ μόνου θεάτρου ὅτε διὰ τὸν Πλανήτην τῆς Γῆς τοῦλάχιστον θὰ εἶναι πάντοτε αἰώνιον καὶ ἀθάνατον. Δυστυχῶς δὲν κατωρθώθη ὥστε τὸ κοινὸν τῶν Πατρῶν νὰ ἐκτιμῇ τὸν σκοπὸν αὐτόν. Ἀπρητέτο προπαρὰσκευὴ καὶ τοιαύτη δὲν ἐγένετο. Διότι δὲν παρδεχόμεθα ὡς πατραϊκὸν κοινὸν τοὺς τριακοσίους ἢ καὶ πεντακοσίους οἵτινες συνέρρουν εἰς τὰς ὀλίγας παραστάσεις, ἢ τοὺς ἑκατὸν πενήντα ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ὁποίων εἰσῆλθεν ὁ κ. Ῥηγόπουλος εἰς τὸ θέατρον, διδασκόμενον τοῦ *Μιλιτωνός* του. Ἄλλ' ὁ κ. Λεκατσᾶς, παρὰ τὰς ὑβρεις ὧν ἐγένετο ἀντικείμενον, ἐφάνη καὶ ἐν ταῖς ἀτυχίαις του ὑπερήφανος. Δαπανήσας ὅ,τι εἶχε καὶ στερούμενος καὶ αὐτοῦ τοῦ ναύλου τῆς ἐπιστροφῆς, ἀφοῦ ἔστειλε διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου τὰ γυναικεῖα πρόσωπα τοῦ θιάσου, καὶ ἀφοῦ ἀνεχώρησαν ὅσοι ἐκ τῶν ὑπ' αὐτὸν νέων

διέθετον άτομικὰ χρήματα, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀπομεινάντων καὶ διὰ **πεζοπορίας δεκατημέρου** ἐπα-
νῆλθεν εἰς Ἀθήνας, ἀφοῦ ὑπέστη κόπους, βροχὰς, κρυώ-
ματα, πείναν, ἀγρυπνίας, ὕπνους ἐν ὑπαίθρῳ καὶ ἀφοῦ
ῆλθεν ἐδῶ πυρέσσων — ὁ **πρῶτος Ἕλλην ἡθοποιοῦς**
δι' ἑλλειψίν καύλου. Κατ' οὐδενὸς δὲν ἀγανακτοῦμεν· οὔτε
ὁ ἴδιος ἔχει οὐδὲ τὸ παραμικρὸν παράπονον. Ἡ κατὰ-
στασίς μας εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἄλλως πῶς δὲν δυνάμε-
θα νὰ προοδεύσωμεν. Οὐχ ἦττον ἐλπίζομεν αἱ Ἀθηναί-
δεν θὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν κ. Λεκατσᾶν, ὃν ἐν πάσῃ εὐ-
καιρίᾳ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀνευφήμησαν καὶ κατεχειρο-
κρότησαν, διότι ἡθοποιούς ὡς αὐτὸν οὔτε πολλοὺς ἔ-
χομεν, οὔτε πολλοὺς περιμένομεν νὰ ἔχωμεν τόσον ὀγλί-
γορα. Δὲν εἴμεθα δὲ τόσῳ ἄγριον τὸ ἔθνος μας διὰ νὰ
τρώγῃ τὰ καλλίτερα τέκνα του. Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ οἱ
Ἕλληνες συνάδελφοί του θέλουσι τῷ προσενέγκει τὴν ἡ-
θικὴν ὑποστήριξίν των. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ δέον νὰ
ἀναφέρωμεν πολλὴ εὐφῆμως, παρὰ πολλὴ εὐφῆμως τὸ ὄνομα
τοῦ κ. **Μιχαήλ Μελά**, μετὰ πατρικῆς στοργῆς μέχρι
τοῦδε ὑπεστηρίζαντος καὶ περιθάλψαντος τὴν περὶ θεάτρου
ιδέαν τοῦ κ. Λεκατσᾶ, ὅστις θὰ ἦτο ἡδὴ συντετριμμένος
ἀνευ τῆς ἀρωγῆς τοῦ τόσον θερμοῦ φιλοτέχνου συμπολί-
του μας.

Τέλος πάντων ἀπηλλάγη τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον
τοῦ τέως Διευθυντοῦ τοῦ κ. Λάζου. Θερμὰ συγχαρητήρια
εἰς τὸν κ. Δήμαρχον καὶ τὸ Ἀδελφάτον. Ἡ παῦσις του
ἔγινε πανηγυρικὴ, ὡς ἤξηζε.

Εἰς τὴν Ἀγορὰν τελεῖται μικρὰ ἐπανάστασις. Ἀπὸ
1ης Αὐγούστου ἔληξαν αἱ προθεσμίαι τῶν ἐνοικίων καὶ
γίνονται ἀλλαγαὶ ἐνοικιαστῶν. Πολλὰ παραπήγματα
χορεοῦν καδρίλες. Οἱ μὲν περνοῦν ἀντικρὺ καὶ οἱ ἀντικρυ-
νοὶ τοὺς διαδέχονται. Τέτοια βιζαβῆ ἔγιναν πολλὰ. Ἐ-
πειδὴ δὲ ἡ ξυλικὴ ἀνήκει εἰς τοὺς ἐνοικιαστὰς, μὴ συμ-
φωνούντων πολλῶν εἰς τὴν μεταβίβασιν τῆς ξυλικῆς, ῥί-
πτεται αὕτη καὶ οἱ νέοι ἐνοικιασταὶ κατασκευάζουν νέα
παραπήγματα ἢ μεταφέρουν τὴν ξυλικὴν τὴν ἰδικήν των.
Φαντάζεσθε τί κακόν, τί θόρυβος, τί ἀστεῖα, καὶ τί
σηρριά! Δι' ὀλίγας ὥρας ἡ πληκτικὴ ἐκείνη σχεδὸν
ξυλοσκεπὴς ἀγορὰ μετεβλήθη εἰς ἀνοιχτόκαρδον Πλα-
τεῖαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μόνον ἡ μουσικὴ ἔλειπε! Εὐτυ-
χῶς τὰ ἐνοίκια ὑπερετιμήθησαν· πολλὰ καὶ μὲ πενήντα
ταῖς 0]0. Ὁ συναγωνισμὸς ἔγινε πεισματώδης. Οὔτε τὸ
τρέ! αὐτὸ ἐνίοτε δὲν εὐλαθεῖτο· ἐνῶ κατεκυρώνετο φερ'-
εἰπεῖν εἰς τινὰ πρὸς τόσα ἢ ἐνοικίαις, παρουσιάζετο
ἄλλος ἀγοραστής καὶ τῷ περνε. Πολλὰ μαγαζιά διὰ τὸ
στενὸν τοῦ χώρου διηρέθησαν εἰς δύο. Τοιαύτην διαίρε-
σιν ὑπέστησαν καὶ οἱ ἀδιαίρετοι κρεοπῶλαι τῆς ἀγορᾶς
ἀδελφοὶ Γυφτόπουλοι, δεχθέντες εἰς τὸ πλευρόν
των καὶ ἄλλον συνάδελφον. Τοῦτο ὅμως δὲν θέλει τοὺς
ἐμποδίσαι νὰ εἶναι πάντοτε μεγαλοπρεπεῖς εἰς τὴν φρε-
σκάδα καὶ τὴν νοστιμάδα τοῦ κρέατός των καὶ περιποιη-
τικώτατοι εἰς τοὺς πελάτας των.

Παρετηρήσατε ποῖοι αὐτοκτονοῦσιν ἐδῶ ἐν Ἑλλάδι;

Εὐώδεις, ἀβρόσωμοι, λευχειμονοῦσαι τινες ὑπάρξεις, σπα-
σμοδικῶς δραττόμεναι τοῦ φιαλιδίου τοῦ δηλητηρίου
καὶ ἄκαμπτοι ἔπειτα ἐξαπλούμεναι ἐπὶ τῆς παρθενικῆς
των κλίνης. Κυρτά τινὰ καὶ ἀνυπόμονα γερόντια ἐν τῇ
σκοτεινοτέρᾳ τοῦ δωματίου των γωνίᾳ στήνοντα μὲ τὰς
ρίκνὰς καὶ τρεμούσας των χεῖρας τὸν βρόγχον ὃν περῶσι
περὶ τὸν λαιμόν των. Καὶ ὅμως τόσοι ἀληθεῖς ἁμαρτω-
λοὶ, τόσαι ἐγκληματικαὶ ὑπάρξεις, τρώγουσι μὲ τὰ δά-
κτυλα, διὰ νὰ μὴ κόσουν ἐξ ἀπροσεξίας μὲ τὸ μαχαιρο-
πήρουν . . . τὸ δάκτυλό των. Πῶς ἐξεφυλίσθη ἐδῶ
ἐν Ἑλλάδι καὶ αὕτη ἀκόμη ἡ αὐτοκτονία!

Αὐτὰς τὰς σκέψεις κάμνομεν ὡς ἐπιτάφιον, ἐπὶ τοῦ
αὐτοκτονήσαντος προχθὲς γέροντος Γεωργίου Βελάνου.

Ο ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΙΟΔΕΥΩΝ

Φαντασμαγορία.

ΣΚΗΝΗ Α'. (ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις· δωματίον Δηλι-
γιάννη ἀποκρυφτότατον· δεξιὰ, τράπεζα μὲ διάφορα δι-
πλωματικὰ ἔγγραφα καὶ σχεδιαγράμματα ἀρχιτεκτονικά·
ἀριστερὰ, μία βαλίτσα καὶ μία νταμεζάνα σουμάδα).

ΔΕΛΗΓΙΑΝ. (Μὲ ἐνδύματα ταξειδιώτου, φορῶν κοῦ-
κον· μία τσάντα δεξιὰ μὲ παράσημα, μία θήκη ἀριστερὰ
μὲ λ ο ρ ν ι ό ν· μωρολογῶν) Ὅποιον μεγαλεπήβολον αὐ-
τοσχεδίασμα συγκατέχω ἐν τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ! Τὸ κοι-
νοβουλευτικὸν σῶμα δὲν συγκαθεδριάζει! ἡ Κυβέρνησις
ἀμεριμνοβατεῖ· ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ βασιλεὺς τὰς
διαμονὰς ἐν Πετροῦργῳ συγκαταπονεῖται. Τὸ εὐκαίρημα
δὲν εἶναι τυχαῖον, ἄς ἐπωφεληθῶμεν αὐτοῦ. Ἐὰν τὸ
ἔθνος ἐντὸς ὑπὸ μανδραγόρα καθέδῃ, τὸ ἔθνος ἐκτὸς
ἐγγεγρηγόρηται· ἄς σπεύσωμεν πρὸς τοὺς ἐγρηγορούντας·
(δράττει τὴν δαμιζάναν, τὴν βαλίτσαν καὶ τὴν ὀμβρέλ-
λαν, οὐρεῖ καὶ γίνεται ἄφαντος).

ΣΚΗΝΗ Β'. (Σμύρνη. Μικρόθεν φαίνεται τρεχαντή-
ριον· πρὸς τὰς ἀκτὰς ἡ σκιά τοῦ Φαρμακοπούλου περιφέ-
ρεται ἀπὸ βράχου εἰς βράχον μυκωμένη καὶ παρατηρούσα
τὸ τρεχαντήριον μὲ τὸν μονύελον. Τὸ πλοῖον προσορμί-
ζεται, καὶ ὁ Δηλιγιάννης πηδᾷ εἰς τὴν βραχώδη ἀκτὴν.)

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ. Θεέ μου!

ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ. Ἀνεψιέ μου! (ἐναγκαλίζονται)

ΦΑΡΜ. (μὲ λυγμοὺς βοῶδεις) ὦ ἐγκαταλειμμένη
θεία μου προστασία! . . .

ΔΗΛΙΓΙΑΝ. (μὲ φωνὴν ὑποτρέμουσαν). ὦ πεπαυμένη
σκιά τοῦ ἀνεψιοῦ μου! θάρρει! ὑπερθάρρει! τὸ μέλλον
μὰς ὑπερμεριδίζῃ, ἡ πατρίς μετ' οὐ πολὺ θέλει ἐγκολάψει
ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς μετ' ὀλίγον θὰ ἐγκολάψωμεν τῇ πα-
τρίδι! . . .

Η ΣΚΙΑ. Ἄλλ' εἰπέ μου θεῖε τίς ὁ σκοπὸς τοῦ ταξει-
δίου σου; δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἐγκυμονεῖ μεγάλας ιδέας!

ΔΕΛΗΓ. Μονύελος σκιά τοῦ ἀνεψιοῦ μου! Ὅτε κατὰ
τὸ χίλια ὀκτακόσια ἐβδομήκοντα ὀκτὼ ἐξαπεστάλην
ἀπεσταλμένος πληρεξούσιος ἀντιπρόσωπος τῆς Αὐτοῦ
Μεγαλειότητος τοῦ Ἡγεμόνος τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου
παρὰ τῇ Αὐτοῦ Αὐτοκρατορικῇ Μεγαλειότητι τοῦ Αὐτο-
κράτορος τῆς Γερμανικῆς αὐτοκρατορίας, καὶ ὅτε κατὰ
τὸ χίλια ὀκτακόσια ἐβδομήκοντα ἐ ν ν ε α ἡ μ ε τ έ ρ . .